

Priloga „Vrteu“.

Štev. 10. Ljubljana, 1. oktobra 1912. XX. tečaj.

Zvečer.

12. Večernica.

Pozdravljena, večernica,
ki iz daljave zreš na me;
v veselju plava duša mi,
ko v tihem mraku zrem
na te!

Saj ti spomine ljubljene
na rodni mi obujaš kraj,
kjer prvikrat sem te uzrl
in tvoj občudoval sijaj.

Pač mnogo, mnogo od tedaj
nemili je spremenil čas...
Le ti enaka vedno si,
še vedno isti je tvoj kras.

Mokriški.

Srečni ljudje.

23. Kdo je najnesrečnejši ?

Mati vdova se je lepega jesenskega dne s svojim sinkom Lojzkom sprehajala po vrtu. Pogovarjala sta se, pa ne o veselih rečeh, ker so bili nedavno poprej pokopali dobrega očeta. Slednjič reče Lojzek: »Oh, ljudje morajo pa res zelo veliko trpeti na svetu. Povejte mi, draga mati, kdo pa je najnesrečnejši človek na zemlji?«

»Ej, Lojze, to bi pa vendar moral že zdavno vedeti,« odgovori mati. »Le pomisli nekoliko natančneje, pa se boš kmalu spomnil.«

Dolga vrsta nesrečnih ljudi se pomika dečku pred dušnimi očmi. »Aha,« vzklikne, »zdaj pa že imam. Menda bo ubogi berač, ki je davi prosil miloščine pri nas. Ves je bil strgan, živi le ob tem kar si izprosi, ker ne more delati. Tudi postelje nima in večkrat mora prenočiti pod milim nebom, če ne more dobiti prenočišča.«

»O ne,« odgovori mati smešljaje se, »vkljub temu je lahko srečnejši kot najbogatejši mož, če je le zadovoljen z usodo, ki mu jo je odločil ljubi Bog. Bogastvo in čast še ne stori človeka srečnega.«

»No, potem bodo pa gotovo oni umobolni, ki smo jih ono nedeljo opazovali v blaznici. Ali pa oni dečki v bolnici, ki trpe tako velike bolečine; enemu so nogo odrezali, drugemu so celo v črevesu rano čistili in zdravili; mnogi morajo več mesecev ali celo več let ležati v postelji. O, to so gotovo najnesrečnejši ljudje.«

»Tudi le-ti niso,« odgovori mati. »Umobolni so sicer pomilovanja vredni, pa vendar niso najnesrečnejši, saj se niti ne zavedajo svoje nesreče in ne čutijo tako zelo svoje bridkosti. Tudi drugi bolniki niso tako nesrečni, kakor ti misliš, ker imajo upanje, upanje pa tolaži v trpljenju. Pa imajo tudi v sveti veri veliko

tolažbo, da potrpežljivo prenašajo svoje trpljenje. Saj vemo, da so bili svetniki celo veseli v največjih bolečinah.«

Deček zopet premišljuje in čez nekaj časa zakliče: »Zdaj pa že vem: ubogi jetniki so in pa zapuščene sirote!«

»Tudi ne,« odvrne mati. »Toda že vidim, da ti več ne pride na misel. Torej ti pa jaz povem: Najnesrečnejši človek na svetu je oni, ki najbolj žali Boga!«

Dragi čitatelj, zdaj nam pa tudi ti lahko poveš, kdo pa je najsrečnejši? No — kdo? — »Oni, ki Boga najbolj ljubi!« Gotovo, saj je Jezus sam rekel: »Blagor tistim, ki so lačni in žejni pravice, ker bodo nasičeni!«

Iz davnih dni.

Toliko lepega in zanimivega ni vedel in znal nihče povedati kot rajni Balantov oče, ki so jih lansko leto zanesli tja k cerkvi sv. Janeza.

V dolgih zimskih večerih so deda vabili vsekrižem k preji, da bi povedali kaj iz starih časov. Pa res ni bilo v celi vasi, in lahko rečem: v celi župniji človeka, ki bi bil toliko izkusil kot Balantov ded.

Kolikokrat sem kot otrok poslušal njihove pripovedi pod kostanjem za hišo, ali pod staro tepko v mehki travi na vrtu. Kakor bajka iz davnih dni donijo mi še sedaj besede dobrega starčka po ušesih.

Nekoč mi je pravil tole:

Bili so časi, ko so zasedli Francozje naše dežele. Dan na dan jih je bilo več, in vedno bolj so se jim umikali Avstrijci.

Najprej so si osvojili mesta, in od tod je šlo lahko dalje, saj kmetje se niso dosti upali upirati oboženim vojakom.

Slednjič so prišli novi gospodarji tudi v našo vas.

Nekega popoldne se je zbrala gruča ljudi za vasjo in je gledala v daljavo, kjer so se prikazovali jezdec. V sosednji vasi so bili že nekaj dni Francozje, in ljudje so vedeli, da pridejo tudi k nam.

Še tisti večer so se zbrali čudno opravljeni tujci za pokopališčem, naredili nekaj ognjev in hodili v vas kupovat. Ljudje so se jih bali in jim dali, kar so želeli.

Proti večeru pa je dobila vsaka hiša nekaj vojakov. Konje so privezali v šupe, sami so pa zlezli kam na slamo.

Časi so bili takrat zelo slabi. Letnih pridelkov je bilo silno malo; vse so vzele razne uime. Krompirja se je kaj malo dobilo, pa je bil še ta objeden, da je kmalu segnil.

Tiste čase je Balantov Tonček gonil svojo sivko past na ledino za našo vas. Slabo se je godilo revežu pri kravici, večkrat je bil lačen. Ker so spravili vaščani že poljske pridelke domov, je lahko pasel tudi po njivah, kjer je bujno poganjal jesenski plevel. Tam, kjer je bil krompir, je bilo največ paše. In na takih njivah se je Tonček tudi najrajše mudil. Vzrok je bil ta, ker je včasih našel kak krompirček, ki so ga bili ljudje popustili.

Tonček je imel s sabo palico in je vsak kupček malo prekopal, da se je zdajpazdaj pokazal iz prsti kak zemeljski sad.

Prinašal je vsak dan domov v žepih krompirja, kar ni bila malenkost za one čase, ko so se ljudje morali zadovoljiti z ovsenim in prosenim kruhom. In še hvala Bogu, da so ga imeli!

Balantovi so bili revni, in se jim je godilo zelo slabo. Svojo hišico so imeli poleg gozda. Bila je lesena in s slamo krita in na nekaterih mestih že tako razdrapana, da je ob deževnem vremenu pritekala mokrota tudi v izbo.

Povsodi je bilo opaziti nasledke slabih časov. Na poslopjih in v gozdih, kjer je bilo boljše drevje večinoma iztrebljeno, in na polju, kjer je rasel le osat, kajti zemlja ni dajala sadov vsled neprestanih poljskih nesreč.

Ni čuda, da so se Balantovi v resnici bali zime, ki se je bližala s hitrimi koraki.

*

Balantov Tonček je nekega poznojesenskega dne pekel krompir na paši. Nanesel je iz gozda suhih drv in zanetil ogenj, da se je grel in preobračal lepodišee krompirčke. Kadilo se je na vso moč, ker so bila drva malo mokra. Ko je bil krompir pečen, ga vzame deček v roke in začne lupiti.

Pa stopi iz gozda človek in pride počasi po njivi, kjer je kuril Balantov Tonček. Pastir je spoznal francoskega vojaka in se je nemalo prestrašil. A ker je bil vajeen takih ljudi, se je možko postavil k svoji kravici.

Spoštljivo prime Tonček za klobuk in pozdravi vojaka. Ta stopi k njemu in mu nekaj reče, česar pa pastirček seveda ni razumel. Imel je ravno kos krompirja v rokah in je komaj čakal, da bi ga snedel. Bil je tako lačen!

Vojak je menda to opazil. Poseže v žep in izvleče kos belega kruha. Ponudi ga Tončku, ki ga vesel vzame. Nato pa se obrne krepki mož in odide.

Tončku je hvaležnosti trepetalo srce, ko je gledal za dobrim vojakom. Urno je pognal domov svojo sivko in nesel polovico kruha materi, ki ga je dala Tončkovi sestri.

Nekega dne so odšli vojaki iz vasi. Celo dopoldne ni bilo nobenega nazaj, in ljudje so že mislili, da so odšli za vedno. Kjer so imeli vaščani kaj jestvin, so jih privlekli zopet na dan, kajti vpričo vojakov ni kazalo, ker je bilo znano, da imajo nekateri tudi dolge prste . . .

Pri Balantovih so imeli v skrinji pod streho še nekaj ržene moke. Skrbno so jo mati tisto dopoldne spravili skupaj in se pripravili za peko. Delali so vse na skrivnem, ker kruh še tako prekmalu zadiši in vznemiri deco, ki hoče imeti vedno polne želodčke . . .

Opoldne so bili hlebčki pečeni. Mati so jih počasi in skrbno jemali iz peči, vendar so otroci za-

čutili prijetni duh in nabralo se jih je vse polno pred ognjiščem. Dobili so vsak svoj delež in odšli na vse strani.

Tisti čas pa se je pred hišo oglasil hrušč, in v hipu je bilo polno vojakov pred vežo.

Na klopici je bilo pet hlebcev, in vojaki so jih menič tebič vzeli in odšli ž njimi naprej.

Balantova mati so bridko zajokali. Nepopisna žalost se je polastila materinega srca. V duhu so gledali ubogo deco, kako bo iztegala roke, a ona ji ne bo mogla pomagati.

Tonček je videl vojake, ko so odnesli kruh. Ves prestrašen je tekel za hišo in gledal za njimi. Milo se mu je storilo, ko je videl, da bo morala spet vsa družina trpeti lakoto.

Stisnil je klobuček pod pazduho in hotel steči za vojaki. V tistem hipu pa nekaj zašumi za njim v gozdu, in nova četa vojakov se prikaže v grmovju. Vsi so hiteli naprej, nobenega reda ni bilo v vrsti. Pred njimi je šel oni vodnik, ki je bil Tončku dal takrat na paši kruha.

Deček gleda vojaka, pa si ne upa stopiti predenj. A ker je vse kričalo in so šli vojaki vsekrižem, steče za dobrim mladeničem in mu ves v solzah kaže za tatinskimi vojaki, ki so bežali čez njive proti vasi. Videli so se dobro veliki, okrogli hlebci pod pazduhami brezsrčnežev.

Vodnik je menda razumel dečka in je takoj velel vojakom. Skočili so na njegove besede naravnost za bežečimi tatovi.

Tonček je tekel poleg vodnika, kar so ga nesle noge. Sredi vasi so jih došli.

Vodnik je prijel enega vojaka, mu vzel kruh in kričal nad drugimi. Tonček je poslušal in takoj uganil, da ni bila to pohvala.

V hipu so bili hlebčki skupaj na tleh, vodnik pa je pokazal dečku, naj jih vzame in odnese domov. Pobožal ga je in odšel za svojimi tovariši.

Samega veselja ni vedel Tonček, kaj naj stori. Dobri vojak se mu je tako priljubil, da bi bil stekel

za njim in mu poljubil roko. Toda bil je že predaleč, in bi ga tudi ne bil našel v veliki gnječi.

Pobral je torej kruh in ga odnesel domov. Mati niso vedeli, kaj naj store, tako jih je to razveselilo. Saj je bila vsa družina rešena najhujše bede.

Pogosto so govorili pri Balantovih o dobrem vodniku, in mati so navadno pristavili: »Gotovo je imel ta mladenič dobro mamico, ki ga je učila, da ne sme škodovati bližnjemu. Dober sinko to, ki med divjimi tovariši ne pozabi materinih naukov . . .«

*

Kadar je govoril stari Balant o tem vodniku, vselej mu je prišla solza v oko. Spominjal se je vojaka gotovo tudi v molitvi. Človeka, ki ima čuteče srce za siromaka, ne izbríše čas iz spomina.

Francozje so bili takrat prvič in zadnjič v naši vasi. Morali so bežati pred avstrijskimi vojaki. Vendar so jih ljudje še dolgo pomnili. Balantovemu očetu pa je bil do zadnjih dni najbolj v spominu tisti usmiljeni vodnik.

Slavko Slavič.

Pred počitkom.

Pojmo spat,
Bog je zlat!
Križ popreje
naredimo,
k Bogu vneto
pomolimo,
in k svetnikom

mučenikom,
k materi Mariji,
da bo v rajskem siji
Sina svojega prosila,
da krilatcev družba mila,
v sobo našo bo priplula
in pri nas do jutra čula.

Slavko Slavič.

Korbarjev Jurca.

(Zgodba iz Komende.)

I.

Sivi oblaki so se podili nad vasjo Komendo. Že je zrla iz vseh kotov jesen. Drevesa so stala gola; na tleh je ležalo zgrbljeno listje; pusto je bilo naokoli; nikjer gorkih livad — mrzel sever je bril čez polja, skozi vrtove.

Korbarjev Jurca si je pomaknil kučmo na oči in je zakašljaj. Star je bil Jurca, nagubana so bila njegova lica, in komaj so ga nosile trudne noge.

Zakašljaj je še enkrat, nato pa je stopil v svojo bajto kraj potoka. Nateknil si je na noge stare, obrabljene škornje in se oblekel v kožuh. Nato je pa stopil na prag in se ozrl v zrak.

»Dež bo,« je pomislil. »Ali kaj za to? — — V Ljubljano moram. Moram imeti nov klobuk.«

Stopil je na cesto; odšel je počasnih korakov skozi Komendo. Na koncu vasi se je pa spomnil, da je pozabil vzeti s sabo svoj dežnik; zato se je okrenil in jo je mahnil nazaj.

»Starost! Starost! In slab spomin z njo!« zavzdihnil je in se sključil.

Doma je snel s klina živopisan dežnik. Stisnil ga je pod pazduho in se vrnil.

Sredi vasi je treščil ob Peterlinovega Urha.

»Hop!«

Pogledal je široko in se prijel za čelo, kjer ga je zbolelo.

»Starost! Norost!«

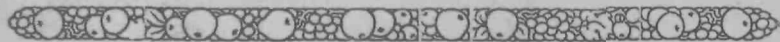
Urh je postal.

»Kam pa, Jurca? — — Dež te bo zalotil.«

»Kam? . . . V Ljubljano, veš.«

»V Ljubljano? Pa ti, Jurca?«

»Po klobuk grem; tisti stari je že ves izglojen, kakor od podgan in miši. Zato sem dejal — saj veš — si pa kupim tudi jaz enkrat nekaj. V Ljubljani sem že bil, ne bom se izgubil, nisem taka štorcklja kakor ti, Urh . . .«

Razglednica.

(Spomin s počitnic na deželi.)

»Že prav, Jurca! Človek mora biti enkrat nov, kaj?«

»Dà, dà. Hm, starost, starost!«

Jurca je malo kihnil in je pljunil v tla.

»Pa grem!«

»Glej, da te ne zmoči dež!« je vpil še za njim Urh. »Vse temno je že nad Komendo.«

Jurca je stisnil dežnik še bolj pod pazduho in je hitel naprej.

Ko je bil že daleč iz vasi, je obstal in se ozrl nazaj; v očeh se mu je zalesketala solza.

»Z Bogom, ti uboga vas Komenda! Šele ponoči se vrnem. Sedaj pa grem v svet, kakor v Ameriko — v belo Ljubljano gredó stare nogé.«

Okrenil se je in je šel naprej...

II.

Ko je stal Korbarjev Jurca na veliki cesarski cesti, je zažrmelo naenkrat nad njim. Tudi bliskati je jelo.

»Ti mrcina ti!« se je razjezil Jurca. »Menil sem, da me ne bo zalotil dež tako kmalu.«

Šel je naprej. Toda komaj je prestopil par korakov — že je začelo pršiti z neba; težke kaplje je občutil Jurca na rokah.

»Šment grdi! Saj že gre!«

Ustavil se je nagloma in razprostrl z veliko težavo pisanobarvani dežnik.

»Takó. Sedaj pa le! Naj le gre, da sem le jaz enkrat pod streho.«

Koracal je naprej. Kaplje so bile ob streho strašnega dežnika — težki udarci so padali in gínili.

Zažrmelo je v oblakih. Rdeč trak se je posvetil na nebu. Jurca se je prekrižal.

»Da bi le ne bilo toče!«

Začelo je liti kakor iz škafa. In že je postajal dežnik vedno bolj težak — tiščalo ga je k tlom kakor težkó naložen voz.

Prah na cesti se je izpremenil v blato. Blatne luže so se lesketale naokrog, naj je pogledal človek kamorkoli.

»Če bi prišel kak voz?« se je domislil Jurca.

Toda voza ni bilo od nikoder. Sam je bil Jurca na široki cesarski cesti — čisto sam s svojim ogromnim dežnikom.

Spomnil se je, da je žejen, da bi pil; a nikjer krčme, hiše nikjer. Pred njim in za njim le cesta in široka, mokra polja.

»Le naprej! Enkrat že pridem v mesto!«

Tako je bodril samsebe Jurca.

Še vedno je lilo z neba. Zdelo se je, kakor da dežuje nalašč, samó zato, ker je Korbarjev Jurca s svojim težkim dežnikom na cesti...

Postal je. Zaslišal je iz daljave nerazločen ropot koles in peketanje konja. Morda kak voz? In morda se ga voznik usmili in ga vzame na voz v Ljubljano! Morda?

Iz daljave je črnela majhna pika, bližala se je in se večala.

Jurca se je razveselil.

»Voz je.«

Počakal je — in kmalu je prišlo do njega. Visoka, črna kočija je šinila mimo. Skozi okno se je zasvetil mlad obraz dame.

»Počakajte!«

Zavpil je Jurca in stekel za kočijo.

A nihče se ni zmenil zanj. Šlo je naprej, in že je izginiło pred njegovimi očmi v daljavi.

»To so že kaki gosposki,« se je spomnil Jurca.

Dvignil je dežnik. Zazdel se mu je naenkrat težák in neroden. Vrgel bi ga najrajše od sebe. — —

Deževalo je neprestano. Tiho, kakor v sanjah. Tedaj se je jelo dvigati nekaj iz megle. — Jurca je zapazil vitke mestne zvonike in tovarniške dimnike, pa je pospešil korake.

III.

Ves moker in truden je prišel Jurca v Ljubljano. Težkó je nosil dežnik, že je bila kakor iz ledú njegova roka. Globokoupognjen je stopil na trotoar in je šel naprej.

Prečudno lepo mesto je Ljubljana! Povsod le hiše, zvoniki in dimniki. In dolge, ravne ulice povsod — povsod ljudje in vozovi in šum in hrup.

Jurca se je oziral naokrog in je bil vesel. Nehalo je deževati, — zalesketale so se strehe v solncu, in visoka okna so bila kakor iz zlata.

»Tu je pa res lepó!« se je razveselil Jurca in jo je mahal naprej.

Obstal je in zaprl dežnik; vtaknil ga je pod pazduho. Tupatam je gledal občudovaje v bogate izložbe. Tedaj pa je začutil žejo. Stopil je v prvo gostilnico. Naročil si je polič vina, šel v kot za mizo in pil. Prisedel je krčmar, okrogel, dobrodušen človek z malimi, sivimi očmi.

»Odkod?«

Jurca je postavil polič predenj.

»Jaz? Odkod? — — Jaz sem doma v Komendi. Saj ste že bili tam?«

»Ne še.«

»Še ne?«

»Ne. Kje je pa ta kraj?

»Na Gorenjskem.«

»Ahà, ahà, že vem. — — Po kaj pa ste prišli v Ljubljano?«

»A jaz? Hm! — — Različne stvari, veste, različne sitnosti... Takó, takó... Nov klobuk bi rad.«

»Klobuk?«

»Nov, seveda!«

Pila sta, in ko je bil polič prazen, je vstal Jurca in je plačal.

Dasi se je nekoliko podprl v krčmi, vendar ni mogel hitro ubirati korakov. Seveda star je, pa še hoja ga je utrudila.

Dolgo je hodil naprej in je prišel do visoke in svetle hiše.

Vstopil je plaho in se je odkril.

»Ali prodajate tu klobúke?«

Pritekla je majhna, bela gospodična, zasuknila se urno in se zasmejala.

»Ah, ne! Kaj vam pride na um? — — Tu je knjigarna...«

Jurca se je upognil in je odšel iz prodajalne. No, končno je le zagledal v neki izložbi svetle, črne klobuke in je šel v tisto prodajalno.

»Dober dan Bog daj! Imate tu klobuke? — K-a-aj? . . . Jaz sem star, ne slišim dobro.«

»Dà. Tu so klobuki!«

Mlad gospodič z očali se je zavrtil za mizo in je prinesel škatljo klobukov.

»Izvolite!«

»Ne tolikanj!« se je začudil Jurca.

»Ne, ne! — — Izberite enega in plačajte in pojdite!«

Jurca je odložil dežnik v kot takó, da je kapalo po tleh.

»Takó!«

Izbiral je dolgo in je naposled vendar izbral. Vrtel je nov klobuk v rokah in ga je bil vesel.

»Koliko stane?«

»Pet kron!«

»O! To je drag! — — Pa naj bo, ker je lep; saj se tudi vam zdi lep?«

»I — seveda je lep.«

Jurca je plačal — nič ni robantil — in je dejal zopet dežnik pod pazduho.

»Adijo! Se še morda katerikrat vidimo!«

Pred durmi si je poveznil novi klobuk na starega na glavi in je stopil na ulico.

IV.

Pozno v noč se je vračal Jurca iz Ljubljane po široki cesarski cesti proti domu. Zvezde so migljale na nebu in pozdravljale trudnega popotnika.

Blatna je bila cesta, vse težke so bile misli in noge.

»Kako pusto je tukaj!«

Jurca je stisnil tesneje dežnik pod pazduho in je stopal naprej. In tedaj se je zgodilo — štrbunk! — V luži je ležal Jurca ves povaljan in blaten.

Dvignil se je.

»Ojoj! Ojoj!«

Dihal je težko in je lomastil naprej.

»Kako temno je vse! Človek ne ve, kje je prav-zaprav!«

Lovil se je z rokami po zraku, kašljal ves hripav in godrnjal sam pri sebi: »O tristo šmarnih pajkov, da sem moral biti tako neroden!«

Omahoval je naprej in naprej. Z neba so pa zrle zvezdice in so se norčevale iz njeга . . .

* * *

Drugo jutro je potrkalo v Komendi na vse zgo-daj na vrata Korbarjeve bajte.

»Naprej!« je zarohnel Jurca in se je preokrenil na postelji. Vstopil je Peterlinov Urh.

»Dobro jutro, Jurca!«

»Dobro jutro Bog daj!« Urh je zakašljaj. »No, si kupil klobuk?«

»Seveda.«

»Lep?«

»Za pet kron, Urh.«

»Pokaži ga!«

Jurca je skočil s postelje — bil je namreč oble-čen — k steni in je začel tipati naokoli.

»Kaj, ga nimaš?«

Iskal je naprej in naprej. Nato pa je naenkrat obstal, spomnil se je nečesa.

»Moj Bog!«

»Kaj? Kaj? — Ali si ga izgubil?« Jurca se je prijel za glavo.

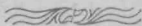
»O, ti neroda stara! Res, izgubil sem ga. Kdo bi si bil mislil? — Že vem, padel sem v lužo, oh!«

»Sem si mislil —«

»Kaj pa zdaj? Klobuka ni. In zaradi klobuka sem zapravil cel dan. Capljaj sem v Ljubljano — po prazen nič. Zdaj se mi bodo pa še ljudje smejali: glejte ga, nerodo staro! Oh, to vam bo zgodba iz naše ljube, stare Komende!«

Urh je Jurca tolažil, a ni se dal potolažiti. Sél je na posteljo in je zaihtel kakor otrok. In to samo zaradi klobuka, ki je bil in ga ni bilo . . .

Cvetinomiški.

Deklamovanke.

7. Jakec kozla jahal.

Strgal se je vozal,
 prost utekel kozel.
 Zdolaj ob potoci
 pase se na loci.
 Sočna tam je trava,
 kozlu paša zdrava.
 Kozel brado ima,
 pa oblastno kima,
 ker mu paša tekne,
 zdaj in zdaj kaj blekne.
 In roge nastavlja,
 kakor da zabavlja;
 muha ga ujeda,
 kozel zlobno gleda,
 sit redilne trave
 išče si zabave.
 Da pa z glavo kima,
 kozel povod ima:
 Jakec, glej, ongavi
 stopa po dobravi.
 Mar doma bi risal
 in račune pisal;
 bil doma po šoli,
 ne pa ril okoli!
 H kozlu gre brez straha
 morda ga zajaha.
 Res, prav to namerja
 Jakec ptič brez perja.
 Kaj, če kozel kima
 in rogove ima —

potepenče mlado
 zgrabi ga za brado;
 Jakec z ного migne —
 v hipu nanj se dvigne.
 Tamkaj ob potoci
 jaha ga po loci.
 A zabava krasna
 zdi se mu počasna,
 onostran potoka
 tam je lepša loka,
 tam se lepše jaha,
 Jakec de brez straha.
 Glej, že v misli prvi
 s kozlom je na brvi,
 a nasred brvice
 zabledi mu lice.
 Roka mu upade,
 ne drži več brade.
 Jakca v sedlu zgane,
 kvišku kozel plane,
 zgane, da omahne,
 v vodi se oplahne, —
 ježa je končana —
 Jakec, miš oprana . . .
 Leze iz potoka
 in premilo joka.
 Joka, premišljuje,
 čaka ga še huje:
 leskovače olje —
 to ne bo najboljše! —

Vneslav.

